

Prima instanță - Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud. : C. Guzun)
Instanța de Apel - Curtea de Apel Chișinău (jud. : M. Anton, I. Țurcan, V. Cotorobai)

ÎNCHEIERE

11 septembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tatiana Vieru
Nina Vascan
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Vranceanu Nicolae,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Vranceanu Nicolae
împotriva Silviei Vranceanu privind partajarea bunurilor proprietate comună în
devălmășie,

împotriva deciziei din 4 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost
admis apelul declarat de Vranceanu Nicolae, casată integral hotărârea din 12
noiembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani,

c o n s t a t ă :

La 8 decembrie 2017, Vranceanu Nicolae s-a adresat cu cerere de chemare în
judecată împotriva Silviei Vranceanu solicitând partajarea bunurile comune în
devălmășie între el și fosta soție conform variantei propuse de și anume, Silviei
Vranceanu să îi fie transmise în natură următoarele bunuri: dormitor „Moldova”, pat-
divan, două fotolii, centru muzical și televizor, iar restul bunurilor să-i fie lăsate lui.

În motivarea cererii de chemare în judecată a relatat că prin hotărârea Judecătoria
Rîșcani mun. Chișinău din 9 decembrie 2014 a fost desfăcută căsătoria dintre
Vranceanu Nicolae și Vranceanu Silvia.

Reclamantul a indicat că, din anul 1984 foștii soți au locuit împreună cu părinții
lui în apartamentul din str. Lev Tolstoi, 30 A mun. Chișinău.

Apartamentul format din 3 odăi a fost primit de către tatăl său de la în CCL 138,
conform bonului de repartiție nr. A001603 din 14 aprilie 1984.

În baza procesului-verbal nr. 16 din 8 noiembrie 1991 a Consiliului municipal
Chișinău, părinților reclamantului le-a fost oferit apartamentul nr. 44 cu două odăi din
str. M. Spătaru, 19/2 mun. Chișinău, în CCL 192, în acea perioadă, părinții deja
achitaseră cota integral în CCL 138, iar apartamentul i-a fost transmis reclamantului.

Reclamantul a indicat că reieșind din conținutul cererii de chemare în judecată
privind desfacerea căsătoriei se reține, că Vranceanu Silvia nu pretindea la averea
acumulată (procurată) în timpul căsătoriei. Deja de aproximativ 7 ani este plecată în
Rusia și practic și-a creat acolo o altă familie și niciodată nu a solicitat partajul
bunurilor din timpul căsătoriei.

Referitor la bunurile procurate în comun, în perioada anilor 1986-2010,

reclamantul a indicat că acestea sunt: dormitor „Moldova” (un pat cu două fotolii) la prețul de 800 lei; pat-divan la prețul de 180 lei; două fotolii la prețul de 200 lei; masă-tumbă cu 4 scaune la prețul de 200 de lei; centru muzical la prețul de 400 de lei; mașină automată de spălat la prețul de 4000 lei; mobilă pentru bucătărie la prețul de 7500 lei; boiler la prețul de 800 lei; televizor la prețul de 600 lei, iar în total bunuri în valoare de 14 680 lei.

Dat fiind faptul că bunurile menționate sunt bunuri comune a soților reclamantul a solicitat să fie împărțite în natură.

Prin hotărârea din 12 noiembrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani cererea de chemare în judecată depusă de Vranceanu Nicolae, a fost respinsă.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe la 13 noiembrie 2018, Vranceanu Nicolae a declarat apel împotriva hotărârii din 12 noiembrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii instanței de fond și emiterea unei noi hotărâri de admitere a cererii de chemare în judecată.

Prin decizia din 4 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost admis apelul declarat de Vranceanu Nicolae.

S-a casat integral hotărârea din 12 noiembrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani și s-a emis o hotărâre nouă prin care :

S-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Vranceanu Nicolae.

A partajat bunurile proprietate comună în devălmășie a foștilor soți Vranceanu Nicolae și Vranceanu Silvia prin atribuirea în proprietate exclusivă a lui Vranceanu Nicolae a bunurilor dormitor „Moldova” (un pat cu două fotolii) la prețul de 800 lei; pat-divan la prețul de 180 lei; două fotolii la prețul de 200 lei; masă-tumbă cu 4 scaune la prețul de 200 de lei; centru muzical la prețul de 400 de lei; mașină automată de spălat la prețul de 4000 lei; mobilă pentru bucătărie la prețul de 7500 lei; boiler la prețul de 800 lei; televizor la prețul de 600 lei, iar în total bunuri în valoare de 14 680 lei.

S-a încasat de la Vranceanu Nicolae în beneficiul Silviei Vranceanu contravaloarea a 50% di bunurile, proprietate comună în devălmășie în sumă de 7340 lei.

S-a încasat de la Vranceanu Nicolae în beneficiul statului taxa de stat taxa de stat în mărime de 262,50 lei.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că, în speță sunt aplicabile prevederile art. 367 Cod civil (în vigoare la data producerii faptului juridic).

Prin cererea de apel Vranceanu Nicolae a indicat, că este de acord să-i fie transmise lui în proprietate exclusivă toate bunurile, iar el să achite fostei soții o sultă pentru bunurile ce-i revin. Instanța a conchis însă că, nu poate fi aplicată varianta reclamantului de partajare, deoarece aceasta nu corespunde cadrului legal aplicabil raportului juridic litigios, iar bunurile comune ale soților urmează a fi partajate în mod egal .

Instanța de apel a reținut că, Vranceanu Nicolae a indicat în acțiune costul bunurilor, partea opusă a acceptat această evaluare, iar reclamantul este de acord să-i fie atribuite lui în proprietate exclusivă toate bunurile, și să achite fostei soții sulta/contravaloarea acestor bunuri, această modalitate de partajare fiind acceptată și de către pârâta/intimată.

Astfel, instanța , a partajat bunurile lor comune în devălmășie în acest mod, prin atribuirea tuturor bunurilor în proprietatea exclusivă a lui Vranceanu Nicolae, acesta

urmând să achite celuilalt coproprietar 50% din costul bunurilor, potrivit evaluării acceptate de ambele părți.

La 17 iunie 2019, Vranceanu Nicolae a declarat recurs împotriva deciziei din 4 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și emiterea unei noi decizii de partajare a bunurilor în devălmășie conform variantei propuse de Vranceanu Nicolae.

În motivare a indicat că, decizia instanței de apel este neîntemeiată.

Prin cererea de chemare în judecată înaintată instanței a solicitat partajarea bunurilor în devălmășie dintre foștii soți conform variantei propuse de el și anume, Silviei Vrînceanu să îi fie trasmise în natură sau echivalentul în bani a bunurilor dormitor „Moldova”, două fotolii, centru muzical, televizor sau o sultă echivalentul acestor bunuri, ceea ce constituie suma de 2130 lei.

Examinând cauza instanța de apel a acceptat spre partajare varianta propusă de reprezentantul părâtei, care la examinarea cauzei în fond nu a înaintat o cerere reconvențională prin care să înainteze varianta sa de partajare.

Astfel, instanța a examinat cauza superficial, fără a aborda toate aspectele importante în soluționarea corectă a cauzei.

La fel, instanța de apel nu a luat în considerație argumentul precum că, la plecarea sa din apartament Vrînceanu Silvia și-a luat partea sa din bunurile comune.

Recurentul a indicat că nu este de acord cu varianta de partajare indicată în decizia instanței de apel și astfel solicită ca bunurile să fie partajate după varianta propusă de el și anume partajarea bunurilor comune în devălmășie prin transmiterea în natură Silviei Vrînceanu bunurilor ; dormitor Moldova, pat divan, două fotolii, centru muzical, televizor sau echivalentul acestora, ceea ce constituie suma de 2130 lei.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 4 aprilie 2019.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit scrisorii de ieșire, instanța de apel a expediat participanților la proces, copia deciziei motivate la 14 mai 2019, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei, la materialele cauzei lipsesc.

Cererea de recurs a fost declarată la 17 iunie 2019, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se

consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helters c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Potrivit art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Vranceanu Nicolae nu

se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Vranceanu Nicolae.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

judecătorii

Nina Vascan

Dumitru Mardari